

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.156/2026/11.
A II. rendű felperes:	II.r.felperes (II.r.felperes címe)
A II. rendű felperes képviselője:	dr. Világi Balázs egyéni ügyvéd (cím1)
Az alperes:	Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal) (cím2)
Az alperes képviselője:	dr. Hoschek Livia kamarai jogtanácsos
Az alperesi érdekelt:	alperesi érdekelt (cím3)
Az alperesi érdekelt képviselője:	ügyvédi iroda1 (cím4) helyettese: ügyvédi iroda2 (cím4, képviselő: dr. Jéger Viktor ügyvéd)
A per tárgya:	energiaügyben indult közigazgatási jogvita (határozatszám1 számú közigazgatási határozat megtámadása)
A fellebbezést benyújtó fél:	(a II. rendű felperes 27., 28. sorszám alatt), (az alperesi érdekelt 30. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 106.K.703.893/2025/26. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - az indokolás részbeni megváltoztatása mellett - helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 420.000 (négysszázhuszezer) forint, az alperesi érdekeltnek 1.755.196 (egymillióhétszázötvenötezer-százkilencvenhat) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű felperest és az alperesi érdekeltet, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-

09060018 számú illetékbevételi számlájára fejenként fizessenek meg 24.000-24.000 (huszonnégyezer- huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperesi érdekelt, mint szállítási rendszerüzemeltető 2008. évben un.” név1” kapacitáslekötési eljárást folytatott le a ország1 irányú (nyomvonal1 nyomvonalú) gázvezeték helységi kiadási pont vonatkozásában és a hosszútávra lekötött kapacitásokért fizetendő rendszerhasználati díjat a 2008-ban aláírt szerződésekben (továbbiakban: HOT-szerződések) ún. diszkontált cash-flow (DCF, a továbbiakban: DCF) modell segítségével határozta meg oly módon, hogy évenkénti (inflációs) indexálást (eszkalálás) irányzott elő. A szállítási díj évenkénti meghatározása során a szerződő felek figyelembe vették a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény (a továbbiakban: GET) 104. § (7) bekezdése alapján kötelezően alkalmazandó, a mindenkor hatályos tarifarendelemben foglalt hatósági rendszerhasználati díjat is: a II. rendű felperes a HOT-szerződése hatálybalépésétől kezdődően minden évben a HOT-szerződésben meghatározott indexált szerződéses díj és a hatósági rendszerhasználati díj közül az alacsonyabb összegűt volt köteles megfizetni. Az összehangolt földgázszállítási tarifyszerkezetekre vonatkozó üzemi és kereskedelmi szabályzat létrehozásáról szóló 2017. március 16-i 2017/460/EU Bizottsági Rendelet (a továbbiakban: TAR NC) új, egységes elvek szerinti szabályokat vezetett be a földgázszállítási rendszerhasználati díjak meghatározásához, amit az alperes, mint nemzeti szabályozó hatóság a határozatszám2 számú határozattal (RPM1) megállapított referenciaár-módszertanban érvényesített először.

[2] Az alperes 2020. november 15. és 2021. január 15. között a TAR NC 26. cikke szerinti nyilvános konzultációt folytatott le a 2021. október 1-jétől hatályos földgázszállítási referenciaár- módszertannal összefüggésben, amelynek eredményeként a 2021. október 1-jétől 2025. szeptember 30-ig tartó árszabályozási ciklusban alkalmazott referenciaár-módszertant tartalmazó határozatszám3 számú határozatát (RPM2) meghozta. A határozattal szembeni megtámadási per eredményeként (mely alapeljárásban az I. rendű felperesen kívül a cég1, mint II. rendű felperes is részt vett), a Fővárosi Törvényszék 106.K.703.342/2021/44. és Kúria Kf.IV.39.177/2022/14. számú ítéletei az RPM2 határozatot megsemmisítették és az alperest új eljárásra kötelezték. Az alperes a megismételt eljárásban hozta meg és 2022. október 25. napján tette közzé az új referenciaár módszertant tartalmazó határozatszám1 számú határozatát (RPM3). Az alperes az eljárásában megvizsgálta az I. és II. rendű felperes HOT szerződését, észrevételeit, a TAR NC 35. § (1) bekezdése magyar, angol, német és francia nyelvi változatait, valamint a Bizottság által az üzemi és kereskedelmi szabályzat kiadására felkért, FSZR-üzemeltetők Európai Hálózata (továbbiakban: „ENTSOG”) által kiadott Végrehajtási Dokumentumot, és arra a következtetésre jutott, hogy nem sorolhatók a

TAR NC 35. cikke szerinti mentesség hatálya alá a változó árazású szerződések, csak azok, amelyek díjainak szintje kizárólag indexállással változik. A II. rendű felperes HOT-szerződése az indexált (eszkalált) díjmeghatározási módszertan alkalmazása mellett a hatósági ár szintjét is figyelembe veszi, illetve ezen hatósági ármeghatározás során a TAR NC hatálybalépését megelőzően a Hivatal az indexállás mellett más módszertant is alkalmazott. Kifejtette, hogy a TAR NC előírásai alapján két lehetőség van az egységes referenciaár-módszertantól eltérni, az egyik a TAR NC 6. cikk (4) bekezdésében meghatározott kiigazítási módok alkalmazása, a másik a TAR NC 35. cikke szerinti mentesség alkalmazása. A TAR NC 6. cikk (4) bekezdése háromféle módszert enged a referenciaár-módszertan kiigazítására: a benchmark értékelést, a kiegyenlítést és az átskálázást. A helységi kiadási pont vonatkozásában ezek közül egyik sem alkalmazható szabályozási eszköz, mert a földgázszállító-rendszer felépítéséből adódóan nem létezik olyan kompetitív versenyző útvonal, amely alternatív szállítási lehetőséget biztosítana; a kiegyenlítés csak több pont azonos szintű díjának meghatározását teszi lehetővé; az átskálázás a betáplálási vagy a kiadási pontok összességét érinti, nem alkalmazható egyetlen pont díjainak az eltérítésére. A TAR NC 35. cikke szerinti mentesség nem vonatkozik az olyan szerződésekre, ahol az ár szintje nem kizárólag indexállással meghatározott, és külső (hatósági) kontrollt igényel. A TAR NC hatálybalépése előtt szabályozó, a földgáz rendszerhasználat árszabályozásának kereteiről szóló 74/2009. (XII. 7.) KHEM rendelet (a továbbiakban: KHEM rendelet) 1. mellékletében közzétett képlet egyéb, az indexálláson kívüli elemeket is tartalmazott (pl. belső megtérülési rátával, ténylekkötésekkel, árbevételre való korrekció).

A II. rendű felperes keresete, az alperes védirta és az alperesi érdekelt nyilatkozata

[3] A II. rendű felperes a keresetében elsődlegesen a határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Az alperes megismételt eljárásának hibáit, hiányosságait állította, sérelmezte, hogy az alperes az előző hatályos módszertan helyett (határozatszám²) egy új módszertant kívánt meghatározni, az eljárást a vonatkozó szabályozás szerint teljes egészében le kellett volna folytatnia, megsértette a TAR NC 26. cikke (1) bekezdésében és a TAR NC 30. cikkében foglaltakat a konzultációs és publikációs kötelezettség elmulasztásával, téves jogi alapon hozta meg határozatát, a TAR NC 26. cikk (1) bekezdése szerint nem lehet konzultáció nélkül módszertani határozatot (27. cikk (4) bekezdése szerinti döntést) hozni, mert a konzultáció a határozathozatali eljárás, mint folyamat kötelező részét képezi. A határozatszám³ számú alperesi határozat meghozatalát megelőző eljárás, a publikációk és a konzultációs szakasz óta két év eltelt. A kötelező publikációk közzététele nemcsak a törvényi előírás miatt nélkülözhetetlen, hanem azon okból is szükséges, hogy az eltelt két évben alapvetően megváltozott a földgázszállítások iránya, kihasználtsága, de a rendszerengedélyes költségigénye is. Bármely engedélyesnek joga lett volna a megsemmisítés következtében lefolytatott új eljárásba bekapcsolódni, észrevételt, javaslatot tennie egy új konzultáció során. További jogsértés merült fel a konzultációs anyag Ügynökségnek való megküldési kötelezettsége (TAR NC 27. cikk (1) és (4) bekezdése körében).

[4] Alapvetően sérti a jogállamisággal kapcsolatos elvárásokat a visszamenőleges hatályú szabályozás tilalmába ütközés. Az eljárás célja 2021-2025-re szóló referenciaár-módszertan meghatározása volt, melynek eredményeként hozott határozat részben

visszamenőlegesen a 2021/2022. gázévre állapítja meg a hatósági jellegű díjak megalkotásához szükséges referenciaár-módszertant, holott referenciaár-módszertant csak annak megalkotása, határozattal való elfogadása és kihirdetése utáni időszakra lehet létrehozni, alkalmazni (GET 129/B. § (5) bekezdése, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 82. § (1) bekezdése). A határozat 2022. október 25.-ei publikálásáig a határozatszám2 számú alperesi határozatban foglalt referenciaár-módszertan volt alkalmazandó, mivel a határozatszám3 számú határozat megsemmisítésre került, így a 2021/2022. és 2022/2023. gázév tarifáit ennek alkalmazásával lehetett meghatározni a GET 129/B. § (5) bekezdése alapján. A Hivatal úgy határozta meg a határozatszám1 számú határozatába foglalt referenciár-módszertant, hogy nemcsak a publikációkat és a konzultációkat nem folytatta le, de anélkül tett változásokat a módszertanban, hogy azokra más rendszerhasználók érdemi véleményt fejthettek volna ki. Emellett a módosítások magát a határozatszám3 számú határozat szerinti módszertant is visszamenőleg, 2021-től módosítani kívánják.

[5] A II. rendű felperes a TAR NC 35. cikke téves értelmezését is állította. A hivatalos magyar fordítás szerint „Ez a rendelet nem érinti azon szállítási díjak szintjét, amelyek 2017. április 6. előtt kötött szerződésekből vagy kapacitáslekötésekből erednek, amennyiben a szerződéseken vagy kapacitáslekötéseken nem irányoznak elő a szállítási kapacitás díjak és/ vagy mennyiségarányos díjak szintjének az esetleges indexálás mértékét meghaladó változását”. A hivatalos magyar fordítás egyenértékű releváns forrás, tehát az olyan régi szerződések, amelyek indexáltak, nem tartoznak a TAR NC hatálya alá, ha a díj változatlan/a díjat legfeljebb indexációval növelik/az új díj mértéke az indexálásnál nagyobb mértékben nem több. Hivatkozott a TAR NC értelmezését és a végrehajtását támogató dokumentumra („TAR IDoc”), amely megállapítja, hogy egyes tagállamok rendelkeznek olyan meglévő szerződésekkel, amelyek kapacitás díjai/mennyiségarányos díjai rögzítve lettek a szerződések teljes időtartamára a rendszeres indexálás kivételével, ilyen esetben a szerződésekben meghatározott szállítási kapacitásdíjakra nem vonatkoznak a szabályozási környezet változásai, ha a pontos induló szintet, vagy a pontos induló szintet és az indexálás képletét rögzítették.

[6] A HOT-szerződése értelmezését illetően kifejtette, hogy az egy fix induló árat rögzít, amelyet (a KSH vonatkozó árváltozásának elemeiből számítva) évente eszkalálni kell. Az árazás tehát eleget tesz a TAR NC 35. cikk (1) bekezdése kivételszabályának, hiszen hosszútávú szerződésről van szó, azt 2017. április 06. előtt kötötték, és a szerződéses díj (ár) nem irányozza elő a szállítási kapacitásdíjak/ vagy mennyiségarányos díjak szintjének az esetleges indexálás mértékét meghaladó változását, azaz fix indexált árat tartalmaz. Az alperes téves következtetésre jut a hatósági ármaximum kötelező alkalmazásának tényéből, ugyanis az nem a szerződéses ár kikötést módosította, hanem a szerződéses ár alkalmazását arra az időszakra felfüggesztette, amíg a hatósági ár alacsonyabb volt, mint a szerződéses ár. Téves jogi következtetés az, hogy a hatósági ármaximum megszüntette a szerződés indexált jellegét. E helyett az történt, hogy a szerződéses ár változatlansága mellett egyes időszakokban a szolgáltatásért fizetendő ellenérték a törvényi korlát miatt megegyezett a közjogi hatósági árral.

[7] Állította továbbá, hogy a referenciaár-módszertan a jogcímátvezetési díj meghatározása során is jogszabálysértő a referenciaár-módszertan D. II.2. pontja és F. pontja figyelembevételével. A jogcímátvezetés nem szállítási szolgáltatás. A TAR NC alapján nem lehet díjat meghatározni a nem szállítási szolgáltatások közé tartozó jogcímátvezetési szolgáltatásra (TAR NC 19. cikk (2) bekezdése, TAR NC 4. cikk (4) bekezdés a) pontja), a jogcímátvezetésből származó bevétel nem felvezethető szabályozói számlán. A jogcímátvezetés szabályozó számlán való elszámolásával a költségalapúság, az objektivitás és az átláthatóság sérül, hiszen a szolgáltatás díját bármilyen tételes költség vizsgálata nélkül önkényesen határozták meg. Önmagában keresztfinanszírozást jelent, hogy egy bevételi számlára kerül a szállítási és a nem szállítási szolgáltatások bevétele. Erre a referenciaár-módszertan F. pontjában lett volna lehetőség, hiszen ott szabályozták a szabályozói számla működését. Ezen F. pontban azonban mindenhol következetesen szállítási szolgáltatások kifejezés szerepel, a jogcímátvezetés pedig nem szállítási szolgáltatás.

[8] A II. rendű felperes az első érdemi tárgyaláson hivatkozott a jogsértések körében arra is, hogy a TAR NC 27. cikk (4) bekezdésében szerepel, hogy a konzultációk végétől számított 5 hónapon belül kell meghozni az indokolással ellátott döntést.

[9] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a II. rendű felperes HOT-szerződése nem felel meg a TAR NC 35. cikkében foglalt mentességi feltételnek, amely nem vonatkozik az olyan szerződésre, ahol az ár szintje nem kizárólag indexállással meghatározott, tehát egyéb tényezőtől is függ, vagy külső (hatósági) kontrollt igényel. A mentesség csak olyan szerződésre vonatkozik, amelyet a felek minden külső faktor, befolyás nélkül is, külső kontrollól függetlenül tudnak fenntartani, és kizárólag indexálással kell a díjat egyik évről a másikra aktualizálni. Hivatkozása szerint a megismételt eljárásban meghozott határozata a Kúria Kf.IV.39.177/2024/14. számú ítéletében előírt követelményeknek megfelelt, a megismételt eljárás során csak az indokolás kiegészítése vált szükségessé, a TAR NC 6. cikk (4) bekezdésére és 35. cikkére tekintettel, és az iránymutatás kereteit nem léphette túl. Az ugyanezen tartalmú referenciaár-módszertanra vonatkozóan pedig a konzultációt már lefolytatta a 2020/2021-ben, és a konzultációs véleményeket figyelembe vette, ezt határozatában feltüntette, arra pedig nincs hatályban eljárási szabály, hogy a TAR NC szerinti konzultáció vagy publikáció a közigazgatási hatósági eljárás része lenne. A bírósági döntést közvetlenül megelőzően alkalmazott módszertan a határozatszám3 számú határozattal megállapított módszertan volt, azt alkalmazta a 2022/2023. évi szállítási díjak meghatározásához.

[10] A határozat TAR NC 35. cikke szerinti mentesség alkalmazhatósága című részfejezet azon részei, amelyek nem a szerződés árazási feltételeit taglalják, nem kerültek kitakarássra, így a TAR NC 6. cikk (4) bekezdésével kapcsolatban megfogalmazott indokolás teljes mértékben megismerhető volt. Az indokolás nem hiányos, azonban azt csak az ismerheti meg, mely személy erre törvényből fakadó jogosultsággal rendelkezik. Az alperes rögzítette, hogy a GET 129/B. § (5) bekezdése rendezi azt az esetet, amikor a hatályon kívül helyezésről, vagy megsemmisítésről szóló bírósági ítélet olyan időpontban születik, amikor nincs idő és mód arra, hogy a rendszerhasználati díj megállapítása előtt a referenciaár-módszertan megalkotásra és kiadásra kerüljön, és a jogerős bírósági döntést közvetlenül megelőzően alkalmazott referenciaár-módszertant rendeli alkalmazni addig, amíg a Hivatal

által a bírósági határozat alapján új eljárásban hozott véglegessé vált határozat szerinti referenciaár-módszertan nem alkalmazható. Ebből következően a határozatszám3 számú határozat szerinti referenciaár-módszertan volt alkalmazandó.

[11] A TAR NC 35. cikk (1) bekezdésének értelmezése kapcsán kifejtette, hogy a különböző nyelvi változatok egyaránt hitelesek (C-283/81), így nincs egyetlen kiemelt változatnak sem primátusa, ennek megfelelően a különböző nyelvi változatok összehasonlításán keresztül értelmezte a TAR NC 35. cikke rendelkezéseit. A HOT-szerződés nem tisztán indexált fix áras szerződés, mivel a szerződés alapján fizetendő árak szintjére az indexáláson kívül más tényező, a hatósági árak szintje is befolyással van, így nem jogosult a TAR NC 35. cikk (1) bekezdése szerinti mentességre, mert a hatósági ármaximum alkalmazása a szerződéses ár alkalmazását módosította. Attól az időszaktól kezdődően, amikor a hatósági ár beépült a szerződésbe, már nem a kezdeti induló díj indexálódott tovább, nem az alapszerződés szerinti díjból eszkalált (indexált) díj került összevetésre az aktuális hatósági árral, hanem onnantól az előző időszak hatósági ár került eszkalálására. A szerződésbe beépült hatósági ár hatással volt azoknak az időszakoknak a díjszintjére is, amikor nem közvetlenül az adott időszak hatósági ár volt alkalmazandó. Ez egyértelműen alátámasztja, hogy a szerződés a hatósági ár ársapkaként való alkalmazásától eltekintve sem egy, a nulladik időszaki díjat automatikusan továbbindexáló szerződés.

[12] A jogcímátvezetési szolgáltatási díj kapcsán kiemelte, hogy a Kúria Kf.IV.39.177/2022/14. számú ítélete és a benne foglalt iránymutatás erre nem terjedt ki, másrészt a különdíjak meghatározása a határozatszám4 számú határozatban történt meg, mely jogszerűségének vizsgálata külön per tárgyát képezi. Az alperes a határozatszám3 számú határozatában díjmeghatározási módszertanokat határozott meg, arra a kereset nem terjedt ki. Mivel a jogcímátvezetési szolgáltatási díj megállapítása során az indexálási folyamat konkrét számszerű hatásait a határozatszám4 számú határozat vezette le, amelyben az alkalmazott kompozit index mértéke 116,83%, így az ahhoz kapcsolódó költségeknek a szintje és a díj költségalapúsága nem tárgya jelen eljárásnak. Mindemellett a II. rendű felperes tévesen állítja, hogy a referenciaár-módszertan F. pontjában ne szerepelne arra vonatkozó szabály, hogyan kerül rögzítésre a szabályozó számlán a jogcímátvezetési díjhoz kapcsolódó szolgáltatás, vagyis megtörtént a nem szállítási szolgáltatásokból származó bevételek szabályozó számlán történő vezetésére vonatkozó szabályok rögzítése.

[13] Az alperesi érdekelt az alperes pernyertességét támogatta, a kereset elutasítását kérte. Azt emelte ki, hogy a II. rendű felperes saját jogsérelmet a keresetlevélben kifejezetten csak két körben állított: a helységi kilépési pontra vonatkozó díj referenciaár-módszertanba való bevonása körében és a jogcímátvezetési szolgáltatás körében. A II. rendű felperes a konzultációs és publikációs kötelezettség elmulasztása körében az időbeliséggel kapcsolatos jogsérelmet nem adott elő, emellett nem is állított saját jogsérelmet a konzultáció kapcsán, és nincs lehetősége mások (általa vélt) jogsérelmét érvényesíteni a perben, így keresetösségi joga e kérdésekben nem áll fenn. Alaptalanul hivatkozott a keresetben a visszamenőleges hatályú szabályozás tilalmára, e körben sem állított konkrét jogsérelmet csak a jogállamiságra, mint alkotmányos értékre hivatkozott. Figyelmén kívül hagyta, hogy az alperes a Kúria utasításával összhangban hozta meg határozatát, és eljárása megfelelt a GET 129/B. § (5) bekezdésének is. A közvetlenül alkalmazandó TAR NC alapján az alperesnek

megszűnt azon lehetősége, hogy eltérő módszertant alkalmazzon. A TAR NC 35. cikkének tárgyi hatálya alá kizárólag azon 2017. április 6. napja előtt kötött szerződések sorolhatóak, amelyek díjainak szintje kizárólag az indexálás módszerével változnak. A HOT- szerződés esetében ugyanakkor a fizetendő díj meghatározása a szerződéses indexált díj és a hatósági maximum ár összehasonlításának eredményeként került meghatározásra.

Az előzetes döntéshozatali eljárás

[14] Az elsőfokú bíróság a 106.K.704.333/2022/51. számú végzésével az eljárás egyidejű felfüggesztése mellett az Európai Unió Bíróságának (EUB) előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezte a TAR NC 35. cikk (1) bekezdésének értelmezésére irányulóan az alábbi kérdésben: „A jogbiztonság és a jogos elvárás elveinek figyelembevételével a TAR NC 35. § (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a TAR NC alkalmazása alóli mentesség olyan 2017. előtt kötött hosszútávú kapacitáslekötési szerződésekre is vonatkozik, amelyek árazási feltételei nem kizárólag egy, a szerződés megkötésekor meghatározott szállítási kapacitásdíj és/vagy mennyiségarányos díj Nemzeti Statisztikai Hivatal által megállapított fogyasztói árindexnek megfelelően előre meghatározott képlet alapján kiszámított változását irányozták elő, hanem – a nemzeti jogszabály kógens rendelkezése alapján – a hatósági rendszerhasználati díjat alkalmazzák a számított díj helyett, ha az előbbi az alacsonyabb, és a felek a következő időszakban már azt indexálják tovább; valamint a hatóság a hatósági díj meghatározásakor az indexáláson túl az adott rendszerösszekötő vezetékekre megkötött új rövidtávú kapacitáslekötéseket és az azokból származó bevételeket, valamint a belső megtérülési ráta mértékét is figyelembe veszi”.

[15] Az EUB a C-369/24. számú ítéletében (kihirdetve Luxembourgban 2025. október 2-i nyilvános ülésen) akként határozott, hogy a TAR NC 35. cikkének (1) bekezdését a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az abban biztosított kivétel a gázszállításra vonatkozó hosszútávú kapacitáslekötés és szerződések közül kizárólag azokra vonatkozik, amelyeket 2017. április 6. előtt kötöttek meg, és amelyek a kapacitás és/vagy a szállított gáz mennyisége alapján meghatározott szállítási díjak tekintetében nem írnak elő semmilyen egyéb változást, mint amely a többek között a fogyasztói árindexre alapított indexálláson alapul. E kivétel nem vonatkozik azokra a szerződésekre, amelyek értelmében a díj mértékének változása egyéb tényezőkből ered, ideértve azt az esetet is, amikor e tényezőkről a szerződő felek állapodnak meg, vagy hatósági díjszabás kerül alkalmazásra.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[16] Az elsőfokú bíróság a II. rendű felperes keresetét elutasította. Kötelezte a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 651.000 forint, és az alperesi érdekeltnek 4.861.251 forint perköltséget, valamint az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára 30.000 forint eljárási illetéket. Elsőként a megismételt eljárás

kereteit meghatározó iránymutatásnak való megfelelést vizsgálta. Megállapította, hogy az új eljárásra kötelezés a konzultációs eljárás és a publikációs kötelezettség megismétlésére, az ügynökség értesítésére nem terjed ki, az iránymutatás egyértelmű és világos volt és kizárólag az indokolási kötelezettség megsértését róta az alperes terhére, mivel érdemben nem indokolta a TAR NC 35. § (1) bekezdés szerinti mentességi szabály alkalmazásának kizártságát. Meghagyta, hogy a megismételt eljárásban, amennyiben az alperes az álláspontját fenntartja, az erre vonatkozó indokolásnak a 2021/2025-re szóló referenciaár módszertan meghatározásáról rendelkező határozatból ki kell tűnnie. Mivel az új eljárás a konzultációs eljárás és a publikációs kötelezettség megismétlésére, az ügynökség értesítésére a bírósági kötelezés szerint nem terjedt ki, ezért az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az alperes az ítéleti iránymutatásoknak eleget tett, és a semmiségi okok vizsgálatának körében az alperes terhére mulasztást nem állapított meg. Rögzítette ugyanakkor, hogy a II. rendű felperes a keresetindítási határidőn túl – a 2024. február 7-i tárgyaláson – hivatkozott először arra, hogy a határozat azért is jogsértő, mert a TAR NC 27. cikk (4) bekezdése által előírt, a konzultációk végétől számított 5 hónapon belüli határozathozatal nem teljesült, amit olyan új jogsérelemnek minősített, amely a keresetindítási határidőben benyújtott keresetlevélben még nem szerepelt és nem minősül a korábbi jogsérelmek pontosításának vagy kifejtésének, így tiltott keresetváltoztatás miatt érdemben nem vizsgálta. A többi rendszerhasználó vélelmezett érdeksérelmének vizsgálata a konzultációs eljárás kapcsán pedig indokolása szerint nem képezhette a per tárgyát, mert azok vonatkozásában a II. rendű felperesnek hiányzott a közvetlen érdeksérelme és így a keresetőségi joga.

[17] Az ügy érdemét vizsgálva megállapította, hogy a II. rendű felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy mivel a Törvényszék az alperes határozatszám3 számú határozatát jogerősen, ex tunc hatállyal megsemmisítette, azt nemlétezőnek kell tekinteni, így azt nem lehet tovább alkalmazni. Ugyanakkor az első- és másodfokú ítéletek kizárólag az indokolási kötelezettség megsértését állapították meg, így a megismételt eljárásban ugyanarra a 2021. október 1-től 2025. szeptember 30-ig tartó árszabályozási ciklusra kellett az alperesnek határozatot hozni. A II. rendű felperes alaptalanul állította a jogsértő visszamenőleges szabályozás megvalósulását, a határozat e körben sem volt jogszabálysértő. A referenciaár módszertant megállapító határozat megsemmisítése révén a Get. 129/B. § (5) bekezdése szerinti kiegészítő szabályt kellett alkalmazni, vagyis a jogerős bírósági döntést közvetlenül megelőzően alkalmazott referenciaár- módszertant, azaz a perbeli esetben a határozatszám2 számú határozatot kellett alkalmazni addig, amíg az alperes által az új eljárásban hozott véglegessé vált határozat szerinti referenciaár- módszertan nem alkalmazandó. A határozatszám2 számú határozat – annak IV. pontja szerint – 2021. március 31-től nem hatályos. A II. rendű felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a megsemmisítés folytán a határozatszám2 számú határozat hatályos maradt. Az csak Get. 129/B. § (5) bekezdése szerinti kiegészítő szabály alapján alkalmazandó tovább a 2021-2025-ös árszabályozási időszakban addig, amíg az alperes meg nem hozza az új referenciaár- módszertant megállapító határozatot, ami alapján majd a feleknek el kell számolnia. A határozatszám2 számú határozat nem rendelkezett a hatálya véghatáridejéről, ezért kellett arról a határozatszám3 számú határozatnak, illetve a helyébe lépő új határozatnak pótlólag rendelkeznie. A határozatszám2 számú határozat 2021. március 31-én történő hatályvesztéséről való rendelkezés csak egy technikai lezárása volt a szabályozási ciklusnak, így nem volt jogszabálysértő. Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a konzultációs eljárás és a publikációs kötelezettség nem volt a közigazgatási hatósági eljárás része, az nem az Ákr. szabályai szerint került lefolytatásra, hanem a TAR NC rendelkezései alapján. Az Ügynökség értesítésére is már korábban sor került. Ezeket az alperesnek a

bíróági ítéletek alapján nem kellett megismételnie, az alperes nem sértette meg a TAR NC 26. cikk (1) bekezdését, sem a TAR NC 30. cikkét.

[18] A továbbiakban az elsőfokú bíróság a TAR NC 35. cikk (1) bekezdésének angol és német nyelvi változataira utalt, majd megállapította, hogy a különböző nyelvi változatok egyaránt hitelesek, így egy közösségi jogi rendelkezés értelmezése maga után vonja a különböző nyelvi változatok összehasonlítását (C– 283/81.). Kiemelte, hogy az EUB a C-369/24. számú, jelen perben hozott ítéletében hangsúlyozta - idézve az ítélet 29. pontját -, hogy az egyes nyelvi változatok közötti eltérés esetén a szóban forgó rendelkezést azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel kell értelmezni, amelynek az a részét képezi. Amíg a rendelkezés német, angol és francia nyelvű változata az „indexáláson kívül [...] semmilyen változást” kifejezést tartalmazza, addig a magyar nyelvi változat az „indexálás mértékét meghaladó változást” kifejezést használja. E kifejezést akként is lehet értelmezni az EUB ítélet 29. pontja szerint, hogy a díjak mértéke az indexáláson kívül más tényezőktől függően is változhat, feltéve, hogy a díj kiigazítás nem vezet a díjak olyan szintjéhez, amely magasabb, mint az esetleges indexálásból eredő szint. Az elsőfokú bíróság e körben hivatkozott a TAR NC 3. cikk 22. pontja szerinti „rögzített fizetendő ár” definícióra és az ENTSOG végrehajtási dokumentum 150. oldalán részletezettek alapján arra, hogy a fix áras szerződések tartoznak a TAR NC 35. cikk (1) bekezdése hatálya alá, és a jogalkotó szándéka az volt, hogy a már létező fix áras szerződéseket mentesítse az új szabályozás alól, így biztosítva, hogy a jogbiztonság és a jogos elvárások elve ne sérüljön. Felhívta a perbeli EUB ítélet 27., 28., 32., 33., 34., 35., 38., 40. pontjait, amelyekből arra a következtetésre jutott, hogy az alperes jogszerűen állapította meg, hogy a II. rendű felperes HOT-szerződése nem tartozott a TAR NC. 35. cikk (1) bekezdése szerinti kivételszabály hatálya alá, mivel az nem fix áras szerződés, az abban meghatározott szállítási díjak nemcsak indexálással változtak, hanem a hatósági rendszerhasználati díj szintjét is figyelembe vették, és ha az alacsonyabb volt, akkor azt alkalmazták. 2012. július 1-től 2016. szeptember 30-ig, majd 2017. október 1-től 2019. szeptember 30-ig ténylegesen a szabályozott hatósági rendszerhasználati díj került alkalmazásra. A hatósági díj meghatározása során a TAR NC hatálybalépését megelőzően az alperesi hatóság az indexálás mellett más szempontokat is alkalmazott, így figyelembe vette pl. az új rövidtávú kapacitáslekötéseket, az azokból származó árbevételeket, valamint a belső megtérülési rátát is, vagyis a tarifarendeletekben közzétett hatósági díj szintje nem kizárólag indexálással meghatározott volt, nem az első szerződéses kiinduló fixdíj került továbbindexálásra, így nem az alapszerződés szerinti díjból indexált díj került összevetésre az aktuális hatósági díjjal, hanem a hatósági díjakat figyelembe vevő előző időszaki értékek. Rögzítette, hogy a GET 104. § (7) bekezdése alapján a hatósági rendszerhasználati díj figyelembevétele törvényi kötelezettség, és akkor is kötelezően alkalmazandó, ha azt a szerződésbe nem emelték volna be. A II. rendű felperes a keresetlevelében maga is elismerte, hogy „A HOT szerződése 3. pontja szerinti szerződési kikötés, nem jelent mást, mint a GET ben amúgy is szereplő törvényi előírás, a hatósági ármaximum megismétlését.” A hatósági árat tehát a szerződés megszövegezésétől függetlenül alkalmazni kellett. A HOT szerződés 3. pontja szerinti szerződési kikötés nem jelent mást, mint a GET-ben amúgy is szereplő törvényi előírás, a hatósági ármaximum megismétlését.

[19] A jogcímátvezetési díj, mint a nem szállítási szolgáltatásra vonatkozó határozati rendelkezés (módszertan) jogszerűsége kapcsán az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a határozat szűkszavú, elsőként azt rögzíti, hogy annak alapját a GET, a Keretrendelet és az Áralkalmazási rendelet szabályai határozzák meg, majd előre bocsátja, hogy a különdíj mértékét külön határozat állapítja meg. Álláspontja szerint az alperes helytállóan hivatkozott

arra, hogy a díjak konkrét mértékének megállapítása és azok levezetése külön közigazgatási eljárások során meghozott határozatokban történik, melyek jogszerűségének vizsgálata is külön per tárgyát képezi, vagyis nem a referenciaár módszertan határozatról folytatott perre tartozik. Mivel azonban a jelen perben vizsgált határozat szabályozta a jogcímátvezetés módszertanát, a módszertan jogszerűsége a jelen perben vitatható, függetlenül attól, hogy a II. rendű felperes az azt megelőző perben ezen kérdést nem vitatta. Másrészt a II. rendű felperes a jogcímátvezetési díj módszertana jogszerűségét érdemben csak abból a szempontból vitatta, hogy az adott szolgáltatás konkrét költségei nincsenek kimutatva, ezért ilyen díjat nem is lehetne egyáltalán meghatározni. Az elsőfokú bíróság szerint a nem szállítási szolgáltatások létét és az azok utáni díjak létjogosultságát, alkalmazását a TAR NC 4. cikk (4) bekezdése is egyértelműen elismeri, és e díj alkalmazhatóságának elvi lehetőségét korábban az érintettek és az ACER sem vitatta. Azon körülmény, hogy a nyilvántartásuk alapján nem hozzárendelhető költségkimutatás, hanem a korábban alkalmazott díjak alapján kerül megállapításra a jogcímátvezetésre vonatkozó különdíj, önmagában a különdíj alkalmazásának lehetőségét és a díj meghatározása módszertanának rögzítését nem teszi jogsértővé. A II. rendű felperes a jogcímátvezetési díjból származó bevétel szabályozói számlára való átvezetését is jogszabálysértőnek tartotta. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a TAR NC 17. cikk (3) bekezdése alapján lehetőség van arra, hogy a jogcímátvezetési díjból származó többletbevételt a szabályozói számlán keresztül juttassák vissza a rendszerhasználók számára. A TAR NC 4. cikk (4) bekezdés b) pontja pedig a tagállamon belüli, illetve azon kívüli rendszerhasználók, illetve a két csoport közötti keresztfinanszírozás minimalizálását írja elő, nem a szállítási és nem szállítási szolgáltatások árbevétele vonatkozásában rögzít keresztfinanszírozási tilalmat. Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes határozata a támadott körben nem jogszabálysértő és a II. rendű felperes keresetét, mint alaptalant elutasította.

[20] Az alperesi érdekelt perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján határozta meg, azonban rögzítette, hogy az EUB előzetes döntéshozatali eljárására vonatkozóan felszámított 2.451.054 forint + áfa díjat nem fogadta el. Hivatkozása szerint a ügyvédi iroda1 által végzett előzetes döntéshozatali eljárásra vonatkozó jogi tanácsadás tartalmát az alperesi érdekelt joga perbeli érvényesítésével okszerűen és szükségszerűen összefüggésbe hozni nem lehetett, mivel a perben 2025. november 19-én került meghatalmazásra a ügyvédi iroda1, előtte a jogi képviselőt – beleértve az EUB eljárást – személyl kamarai jogtanácsos látta el.

A II. rendű felperes és az alperesi érdekelt fellebbezése

[21] A II. rendű felperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, az alperes határozatszám1 számú határozata megsemmisítését és az alperes új eljárásra utasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását továbbá az alperes marasztalását kérte az IM rendelet 2. § (1) bekezdésében foglaltak szerint (megbízási szerződés kivonat) felszámított perköltségben, tárgyalás tartását kérte.

[22] Álláspontja szerint a határozat sérti a TAR NC 4. cikkében, 19. cikk (2) bekezdésében, 26. cikk (1) bekezdésében, 27. cikk (1) és (4) bekezdésében, 30. cikkében, 35. cikk (1) bekezdésében, a GET 129/B. § (5) bekezdésében, az Ákr. 81. § (1) bekezdésében és 82. § (1) bekezdésében foglaltakat; az elsőfokú bíróság a Kp. 43. § (1) bekezdésébe ütközően állapította meg, hogy a keresetlevélben nem hivatkozott a végső konzultáció végétől számított 5 hónapon belüli döntéshozatali és közzétételi kötelezettség megsértésére és a keresetindításra nyitva álló határidőn túl új jogsérelmet állított, amivel megsértette a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (4) bekezdését; az ítélet jogi indokolása nem tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat, azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, ezáltal sérült a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdése és a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatalról szóló 2013. évi XXII. Törvény (a továbbiakban: Mekk. tv.) 5/D. § (1) bekezdése; az elsőfokú bíróság az alperesi érdekelt javára megítélt perköltség megállapítása során figyelmen kívül hagyta az IM rendelet 2. § (2) bekezdése, Pp. 82. § (3) bekezdése és Pp. 346. § (5) bekezdése rendelkezéseit.

[23] *Az új eljárás teljessége, megfelelés a bírósági ítéletekben foglalt iránymutatásoknak, publikációs kötelezettség, konzultációs kötelezettség, ügynökségi eljárás, keresetváltoztatás* cím alatt kifejtette, hogy keresetlevélében azt állította, hogy a referenciaármódszertan meghatározásának eljárását a TAR NC és a GET vonatkozó előírásai szerint kell lefolytatni. Kifogásolta, hogy a TAR NC 26. cikk (1) bekezdése szerint nem lehet konzultáció nélkül módszertani határozatot hozni, mert a konzultáció a határozathozatali eljárás, mint folyamat kötelező részét képezi, továbbá a határozatszám3 számú alperesi határozat meghozatalát megelőző publikációs és konzultációs szakasz óta több mint 2 év eltelt, ami elengedhetetlenné teszi a jogszabály szerinti publikációkat a konzultáció megindítását, mert alapvetően megváltoztak a földgáz szállítások irányai, kihasználtsága, az entry, exit díjak, a szállítási forgalmi díj. Mindezt az alperesi védírat is helyesen értelmezte, hiszen a 23. pontban előadását azzal kezdte, hogy „Felperes kifejti, hogy a hivatalnak a TAR NC szerinti konzultációt kellett volna lefolytatnia a határozat kiadása előtt”. A határozatszám3 számú határozatot megsemmisítő ítéletből nem következik és az elsőfokú bíróság sem indokolta azt az ítéleti megállapítást, hogy az új eljárásra kötelezés a II. rendű felperes állításával ellentétben a konzultációs eljárás és a publikációs kötelezettség megismétlésére, az Ügynökség értesítésére nem terjed ki. Az új eljárás során a hatóságnak az iránymutatástól függetlenül valamennyi, az adott eljárásra vonatkozó szabály betartására is figyelemmel kell lenni. Az elsőfokú bíróság nem indokolta, miért tartja jogszerűnek a konzultáció, a publikáció és ügynökségi értesítés elmaradását az új eljárásban, illetve a megsemmisített határozat meghozatalát megelőzően lefolytatott konzultáció, publikáció és ügynökségi értesítés két évvel későbbi új eljárásban való figyelembevételét, azon kívül, hogy elfogadta az alperes érvelését. A kifogásolt, tiltott keresetváltoztatás kapcsán kiemelte, hogy a 2024. február 7. napján tartott tárgyalás a per első tárgyalása volt, amikor megtette a TAR NC 27. § (4) bekezdése szerinti 5 hónapon belüli határozathozatali hivatkozását, és ez a releváns tény kimaradt az ítéletből. A Kp. 43. § (1) bekezdése a 12/2025. jogegységi határozat (Jpe. IV.60.056/2024/12.), valamint a 2/2011. (V.9.) KK vélemény alapján hivatkozott arra, hogy az első tárgyaláson tett előadása a TAR NC 27. cikk (4) bekezdésének sérelmére a keresetben

már megjelölt jogsérelemmel összefüggésben előadott kereseti indokok körében tett változtatás, pontosítás, további érvekkel kiegészítés, vagyis a TAR NC 27. cikk (4) bekezdése megsértését az elsőfokú bíróságnak érdemben el kellett volna bírálnia.

[24] *Az indokolási kötelezettség megsértése* cím alatt kiemelte, hogy a határozat mindenki számára megismerhető, közzétett, a TAR NC 35. cikk (1) bekezdése alkalmazásának szükségességét bemutató változatának indokolása szükséztű, érdemi indokolást nem tartalmaz. A konkrét indokolás ténylegesen elmaradt a rendszerhasználók számára megismerhető határozatból. Nyilvánvalóan nem tesz eleget a nyilvános határozat az indokolási kötelezettségének, ha az indokolás teljes egésze kitakarára kerül. A védett adatok, bizalmas üzleti információk megismerhetősége a konkrét számadatok adattartalmára korlátozódhat, de nem a részletes indokolásra. Az indokolással kapcsolatos alapjogi követelmény az átláthatóság és ellenőrizhetőség, az indokolásból ki kell tűnnie, hogy a hatóság milyen tények és jogszabályok alapján döntött, így lehet a döntés az önkényes döntés helyett megalapozott. Nyilvánvaló, hogy az érintettek köre nem szűkíthető le az I. és II. rendű felperesre. Az alperes a közzétett határozatában nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, az elsőfokú bíróság pedig téves kiindulópontból tett megállapítást. Nemcsak azért kell biztosítani a részletes, valós indokolást, hogy a többi rendszerhasználó vélelmezett keresetőségi joga ne sérüljön, hanem a döntés egységes szabályszerűségére vonatkozó előírás teljesülése érdekében. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában nem tért ki a keresetlevél 36-42. pontjában foglalt jogsértések értékelésére és ezzel nem merítette ki a keresetet.

[25] *A visszamenőleges hatály* cím alatt azt emelte ki, hogy az elsőfokú bíróság kiindulópontja helyes, a jogerős bírósági döntést közvetlenül megelőzően alkalmazott referenciaár- módszertan nem a megsemmisített módszertan, hanem a határozatszám2 számú határozat, és azt kell alkalmazni addig, amíg az alperes az új eljárásban véglegessé vált határozata nem alkalmazandó. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helytelen következtetésre jutott a határozatszám2 számú határozat 2021. március 31-én történő hatályvesztéséről való rendelkezést illetően, mert a bíróság ex tunc megsemmisítése okán nemcsak a GET 129/B. § (5) bekezdésének kisegítő szabályára tekintettel kellett alkalmazni a határozatszám2 számú referenciaár-módszertant időlegesen, hanem annak hatálya nem szűnt meg, amíg az alperes meg nem hozta az új referenciaár-módszertant megállapító határozatot. A megsemmisített határozatszám3 számú határozat jogszerűen zárhatta volna le a határozatszám2 számú határozat időbeli hatályát 2021. március 31. napjával, ha azt ne semmisíti meg a bíróság ex tunc hatállyal. A Kúria ítélete nem tartalmazott olyan útmutatást, hogy a 2021-es időszakra visszamenőlegesen kellene új RPM határozatot hozni annak ellenére, hogy egyébként arra az időszakra hatályos egy másik határozat, amit a GET kisegítő szabálya is alkalmazni rendel. Okszerűtlen az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy a határozatszám2 számú határozat 2021. március 31-én történő hatályvesztéséről való rendelkezés azért nem volt jogsértő, mert a határozatszám2 számú határozat 2021. március 31-i hatályvesztése csak egy technikai lezárása lett volna ennek a szabályozási időszaknak. Vitatta az ítélet [63] pontjának érvelését is.

[26] *A TAR NC kivételszabály alkalmazásának kérdése, a Hot- szerződés jellege* cím alatt kifejtett álláspontja szerint a TAR NC bevezetése a hatósági díjak tarifaalkotási

folyamatában játszik szerepet, az egyedi polgári jogi szerződést nem módosíthatja. Az elsőfokú bíróság EUB-hez intézett kérdése nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az egyedi HOT-szerződésével nem fogadta el az I. rendű felperes szerződésében viszont szereplő azon kitételt, hogy a szolgáltatás díja a tarifarendelet, valamint annak módosításaiban foglaltak alapján kerül megállapításra. Ezen okból álláspontja szerint az EUB döntése nem ad analóg iránymutatást a II. rendű felperes szerződésére, amely nem tartalmazott olyan kikötést, ami az indexálásán kívül a hatósági díjhoz rögzítette volna a szerződéses egyedi árat.

[27] *A jogcímátvezetés kérdésköre* cím alatt álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéleti megállapítása, miszerint a jogcím átvezetési díj módszertana jogszerűségét érdemben csak abból a szempontból vitatta, hogy az adott szolgáltatás konkrét költségei nincsenek kimutatva, ezért ilyen díjat nem is lehetne egyáltalán meghatározni, iratellenes és hiányos, helyesen az azt megalkotó módszertani határozat jogszerűtlenségét állította. Az a megállapításrész, mely szerint a jogcím átvezetésre vonatkozó külön díj alkalmazásának lehetőségét, a díj meghatározása módszertanának rögzítését nem teszi jogsértővé, hogy nem hozzárendelhető költségkimutatás, hanem a korábban alkalmazott díjak alapján kerül megállapításra a jogcímátvezetésre vonatkozó külön díj, ugyancsak jogsértő, mert a TAR NC 4. cikk (4) bekezdés a) pontja alapján a díjnak költségalapúaknak, objektíveknek és átláthatónak kell lenniük. Hivatkozott az ítélet [42] pontjában foglaltakra, amiből kiderül, hogy a díjak korábban sem voltak soha költségalapúak; maga az alperes írja le, hogy a jogcímátvezetési díjat költségvizsgálat helyett az osztrák piacon azonosított hasonló jellegű helyettesítő termékek árainak szakértő által végzett összehasonlító vizsgálatával határozta meg 2016-ban. Alperes ezt a jogszabályellenesen megállapított díjat indexálta tovább, amitől nem lett a jogszabályoknak megfelelő sem módszertanában, sem a tényleges díj önmagában, hiszen ismételtelen nem a költségeket vette alapul, a módszertan nem felel meg sem a TAR NC 4. cikk (4) bekezdés a) pontja szerinti költségalapúsági, sem az objektivitási és átláthatósági követelményeknek. Az elsőfokú bíróság a TAR NC 19. cikk (2) bekezdését tévesen értelmezte, az nem értelmezhető akként, hogy a szállítási rendszerüzemeltető a szállítási szolgáltatásból és a nem szállítási szolgáltatásból származó bevételeinek alul vagy túlteljesülését kell a szabályozói számlán felvezetni. A TAR NC 17. cikk (3) bekezdése alapján a nem szállítási szolgáltatásból származó bevételek egyensúlyba hozatala az érintett fejezetben meghatározottak szerint elvégezhető, viszont itt csak a nem szállítási szolgáltatásból származó bevételek egyensúlyba hozatala lehetséges, tehát az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a jogcímátvezetési díjból származó többletbevételt kell a szabályozó számlán keresztül a rendszerhasználók számára visszajuttatni, téves. Nemcsak a TAR NC teszi kötelezővé a költségalapú tarifameghatározást, de a GET is hasonlóan rendelkezik, különösen a 105. § (1) bekezdés a) pontjában. Jogsértő az elsőfokú bíróság megállapítása a keresztfinanszírozás vizsgálata kapcsán is, elmulasztja ugyanis hivatkozni, hogy a TAR NC 4. cikk (4) bekezdése kizárólag a nem szállítási szolgáltatások díjalkotási szabályairól szól. Mivel a jogcímátvezetésnek nincs dedikált költsége, ezért a hatóság nem állapíthat meg díjat; a jogcímátvezetés, mint a földgáz két rendszerhasználó közötti (nyilvántartásban való) átadása az alap (szállítási) szolgáltatás része.

[28] *Az alperesi érdekelt javára megítélt perköltség* cím alatt kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség eltúlzott. A 25. sorszámú jegyzőkönyv szerint a 2026. február 11-ei tárgyaláson kérte az alperesi érdekelt által felszámítani kívánt perköltség mérséklését, mert egyrészt nincs nyoma annak, hogy az EUB előtti előzetes döntéshozatali

eljárásban részt vett volna, az alperesi érdekelt az EUB ítéletének ismeretében kapcsolódott be a peres eljárásba. Aránytalannak tartotta a felszámított munkaórák számát, különösen a díjjegyzéken 3. sorszámmal jelölt tárgyalásra felkészülésre felszámított 15 órára, figyelemmel, hogy az eljárás iratainak tanulmányozására korábban mindössze 7,5 órát számított fel és ugyanarra a tárgyalásra a II. rendű felperes és az alperes képviselője is nagyságrendekkel alacsonyabb óraszámot jelölt meg. Ugyanígy eltúlzott a 4. és 5. sorszámmal jelölt okiratszerkesztésre a fedlappal együtt 13 oldalas, 2026. január 12-i előkészítő iratra felszámított 24,25 óra. Ezen indokok figyelmen kívül hagyására az ítélet indokolása nem tér ki. Alperesi érdekelt nem számíthat fel azért perköltséget, mert jogi képviselőt vált, és az új jogi képviselőnek meg kell ismernie a korábbi jogi képviselő által már ismert periratokat. Összességében érvelése szerint sem az alperesi érdekelt által felszámított, sem a részére ténylegesen megítélt ügyvédi munkadíj nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[29] Az alperesi érdekelt a fellebbezésében az elsőfokú ítélet indokolása részbeni megváltoztatását kérte a fellebbezéssel nem érintett többi ítéleti rendelkezések helybenhagyásával akként, hogy az ítéltábla mellőzze az elsőfokú ítélet indokolásából annak [61]-[62] pontjait, valamint kérte, hogy az alperesi érdekelt részére fizetendő elsőfokú perköltséget 7.312.305 forintban határozza meg és ennek megfelelően módosítsa az ítélet indokolásának [87] pontját úgy, hogy az EUB előzetes döntéshozatali eljárásra vonatkozóan felszámított 2.451.054 forint + áfa díjat is elfogadja a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben felmerült díjként.

[30] Álláspontja szerint az első fellebbezési kérelmével összefüggésben a törvényszék megsértette a Kp. 2. § (4) bekezdésében és a Kp. 85. § (1) bekezdésében szabályozott kérelemhez kötöttség elvét. Az elsőfokú ítéletnek azt kellett volna megállapítania, hogy a hatóság az új eljárásban nem alkalmazta a GET 129/B. § (5) bekezdése szerinti átmeneti szabályozást, így a kereset e körben eleve alaptalan volt, és hogy visszamenőleges szabályozásról nincs szó. Az elsőfokú ítélet megsértette a GET 129/B. § (5) bekezdését, valamint a Kp. 84. § (2) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét, a Kp. 2. § (4) bekezdésében és a Kp. 85. § (1) bekezdésében rögzített kereseti kérelemhez kötöttség elvét. A fellebbezési kérelem perköltséget kifogásoló pontja kapcsán megsértette a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján felhívott Pp. 80. §-ban foglalt rendelkezést. Az ügyben tárgyalás tartását kérte.

[31] Hivatkozása szerint a II. rendű felperesnek a Get. 129/B. § (5) bekezdését bevonó mindkét érvelési kerete jogilag megalapozatlan volt, így egyrészt az eljárási jogsértés körében, miszerint a határozatszám2 számú határozat hatályos maradt és díjak meghatározásának alapját képezte; másrészt a visszamenőleges hatályú szabályozás tilalmának megsértése körében, miszerint a megsemmisítés miatt a határozat ismét a 2021/25-re szóló referencia módszertant határozza meg, és az eljárás eredményeként hozott határozat részben visszamenőlegesen a 2021/22. gázévre állapítja meg a díjak megalkotásához szükséges referenciaár módszertant. Az eljárási jogsértésre alapított II. rendű felperesi hivatkozás azért alaptalan, mert a hatóság az új eljárásban nem alkalmazta a kisegítő szabályt, hanem a határozatában új referenciaár módszertant állapított meg. Amennyiben a törvényszéknek érdemben vizsgálnia kellett a kisegítő szabályozás tartalmát és megállapítania

a megsemmisítés esetén alkalmazandó módszertant, úgy a törvényszék tévesen jelölte meg a kisegítő szabály alapján alkalmazandó módszertant, a GET 129/B. § (5) bekezdéséből téves következtetést vont le, azt rosszul értelmezte, mivel az alapján nem a határozatszám2 számú határozatot kell alkalmazni, hanem a 2021-2025. időszak vonatkozásában már de facto alkalmazott, de megsemmisített referenciaár- módszertan alkalmazandó továbbra is átmeneti szabályként, és ezt az a teleologikus értelmezés is alátámasztja: a jogalkotó változatlanul fenn akarta tartani a jogviszonyokat azok végleges rendezéséig. Emellett az éppen alkalmazott referenciaár módszertan megsemmisítésére sor kerülhet olyan okból, amely nem érinti magát a módszertant és annak számait, mint az a jelen ügyben is történt, ahol a határozatszám3 számú határozat egy indokolási hiányosság miatt került megsemmisítésre. Az elsőfokú ítélet hiányos indokolása és a jogszabály tartalmának téves megállapítása sérti a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdését. Továbbá a Kp. 78. § (2) bekezdését és a Kp. 78. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó 279. § (1) bekezdését.

[32] Az elsőfokú ítélet továbbá az alperesi érdekelt perköltségének mérséklése körében jogsértő. A Kp. 35. § (1) bekezdése alapján felhívott Pp. 80. §-a alapján perköltség a félnél - a perben vagy azt megelőzően - a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült minden költség. Egy perben bejelentett költség minősítésének az a legfontosabb kritériuma, hogy kizárólag a perbeli jogérvényesítéssel álljon összefüggésben. Márpedig a Pp. 80. §-a a perköltség fogalmát nem szűkíti le a meghatalmazással rendelkező jogi képviselő által személyesen végzett munkára, szükségszerűen magában foglalja a szakkérdések előzetes feltárását, az uniós jogi összefüggések elemzését, és az ezzel kapcsolatos tanácsadást – a meghatalmazott jogi képviselő mellett vagy azt megelőzően – más ügyvédek, jogász szakértők vagy tanácsadók összeállítását is. Az a körülmény, hogy a ügyvédi iroda az EUB eljárás időszakában formálisan még nem rendelkezett perbeli jogi képviseletre meghatalmazással, önmagában nem zárja ki, hogy az alperesi érdekelt megbízása alapján végzett, az EUB eljárásra irányuló jogi tanácsadás és beadványkészítés a perbeli jogérvényesítéssel okozati összefüggésben álló szükségképpen felmerült költségnek minősüljön. A személyi kamarai jogtanácsos 3 órás közreműködése kizárólag a beadvány véglegesítéséhez és benyújtásához volt szükséges, jogsértő, hogy a törvényszék csupán e 3 óra díját ismert el perköltségként. A bíróság a mérséklés indokaként jelölte meg, hogy az alperesi érdekelt nem volt elzárva attól, hogy az új jogi képviselőjét korábban bejelentse. A Pp. azonban nem tartalmaz ilyen rendelkezést. A Kúria Gfv.III.30.280/2024/5. számú határozatának [29] bekezdése szerint a perköltség megítélését kizáró negatív feltételek körében kizárólag a sikertelen perbeli cselekmény, az indokolatlan késedelem, a határnap vagy határidő mulasztása, illetve az egyéb módon felesleges költség okozása jöhet szóba. Az ügy tárgyának és sajátosságainak figyelembevételével az EUB eljárással összefüggő jogi tanácsadás igénybevétele és az alperesi érdekelt jogainak érvényesítése érdekében megkívánt beadvány elkészítése szükségszerűnek minősül, tekintettel arra, hogy az EUB eljárás kimenetele közvetlenül befolyásolta az alperesi érdekelt perbeli pozícióját. A perköltség viselésének alapja a kiegyenlítési elv, mely szerint a pereszes fél költségek tekintetében olyan helyzetbe köteles hozni ellenfelét, mintha a perre nem került volna sor (Kúria Kpkf.39.166/2020/2. [16] bekezdés). A bíróság e kiegyenlítési elvet sértette meg, mivel az alperesi érdekelt olyan költséget köteles viselni, mely kizárólag a pereszes felperes által indított per következményeképp merült fel.

Az alperes, a II. rendű felperes és az alperesi érdekelt fellebbezési ellenkérelme, a II. rendű felperes előkészítő irata

[33] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság II. rendű felperes által megjelölt megállapításai helyesek, a megjelölt részekben rögzítettekkel összefüggésben az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértés nem merült fel. Az elsőfokú bíróság azért nem tartotta megalapozottnak a II. rendű felperes megismételt eljárás jogszerűségét kifogásoló érvelését, mert a bírósági iránymutatás a jelen perben hiányolt eljárási cselekményekre nem terjedt ki. A Fővárosi Törvényszék 106.K.703.342/2021/44. és a Kúria Kf.IV.39.177/2022/14. számú ítéletei kizárólag az Ákr. 81. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettség megsértését állapították meg. Nem állapították meg, hogy a Hivatal megsértette volna a TAR NC-ben foglalt konzultációs és egyéb eljárási szabályokat, ezekkel kapcsolatban jogszabálysértés nem merült fel. A megismételt eljárásban az alperes jogsértést azzal követett volna el, amennyiben a bírósági iránymutatás kereteit túllépi. A Fővárosi Törvényszék 106.K.704.218/2021/44. és a Kúria Kf.IV.39.177/2022/14. számú ítélete szerinti új eljárás lefolytatására való kötelezést nem lehet úgy értelmezni, hogy az egy teljesen új eljárást jelent, ami olyan mértékű, hogy még a TAR NC szerinti eljárást is magában foglalja. A II. rendű felperes alaptalanul hivatkozott az indokolási kötelezettség megsértésére (Pp. 346. § (5) bekezdés), mely alapvetően akkor sérül, ha az ítélet egyáltalán nem tartalmaz indokolást. Túlindokolásra nincs szükség, annak kellő mértékűnek kell lennie, mely kíváncságnak az ítélet eleget tett. A Mekkhtv. 5/B. § (1) bekezdése körében kizárólag az Ákr-hez viszonyított speciális szabályok kerültek meghatározásra, azt pedig helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy el kell különíteni a TAR NC és az Ákr. szerinti eljárást. Az alperes egyetértett az elsőfokú ítéletnek a tiltott keresetkiterjesztésre vonatkozó érvelésével, a TAR NC 27. cikk (4) bekezdése, azaz, hogy a konzultációk végétől számított 5 hónapon belül kell meghozni az indokolással ellátott döntést, új hivatkozás, amit a II. rendű felperes az első tárgyaláson elkésztett adott elő. Amennyiben a másodfokú bíróság mégsem találja tiltott keresetkiterjesztésnek a TAR NC 27. cikk (4) bekezdés említett rendelkezését, úgy kifejtette, hogy az ügy érdemére egyébként sem lehet kihatással, figyelemmel, hogy a megismételt eljárást elrendelő ítéletek az alperest konzultációs eljárás lefolytatására nem kötelezték. Hivatkozása szerint a határozat kitakart verziói kapcsán a többi rendszerhasználó vélelmezett érdeksérelmének vizsgálata nem képezheti a jelen per tárgyát, erre a II. rendű felperesnek nincs közvetlen érdeksérelme és keresetességi joga, az Ákr. 81. § (1) bekezdésének megsértését ezért nem lehet megállapítani. Kizárólag azok a részek kerültek kitakarásra, amelyek a szerződés díjfizetési feltételeit, a díjak meghatározásának módszereit, a díjak szintjeit elemezték és kifejezetten a II. rendű felperes kérésének megfelelően. Azonban a TAR NC 6. cikk (4) bekezdésével kapcsolatban megfogalmazott indokolás teljes mértékben megismerhető.

[34] A határozat időbeli hatályával kapcsolatban helyesen tartotta az elsőfokú ítélet megállapítását, miszerint alperesnek a teljes árszabályozási ciklusra kellett a határozatát meghoznia. Hivatkozott a II. rendű felperes és az alperes között a 2021/2022. és 2022/2023-as gázévekre szóló földgázszállítási rendszerüzemeltetési díj megállapítása tárgyában hozott határozatok jogszerűsége iránti perekben keletkezett, a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.700.354/2025/7. számú jogerős ítélete [17] bekezdése és 3.Kf.700.355/2025/7. számú jogerős ítélete [19] bekezdése érvelésére, amelyek szerint a GET 129/B. (5) bekezdése szerinti speciális rendelkezést nem lehet visszamenőleges jogalkotásként értelmezni. Az

alkalmazandó díjakat pedig szükségképpen határozatban kell az alperesnek előírnia, ellenkező esetben a felek saját maguk általi jogértelmezésétől függene az alkalmazandó díjak mértéke, ez pedig nyilvánvalóan olyan helyzetet teremtene, ami a piaci működést ellehetetleníti. Ezért nem lehetett helytálló a felperes azon érvelése, hogy az alperesnek a visszamenőleges időszakra vonatkozóan nem kell az alkalmazandó díjakról rendelkeznie, hanem azt kizárólag a GET 129/B. § (5) bekezdése alapján kell rendezni, minden további hatósági aktus nélkül, ilyen utasítást a megismételt eljárásra a bíróság nem írhatott elő.

[35] A TAR NC 35. § (1) bekezdés szerinti mentesség kérdését az EUBC-369/24. számú ítélete eldöntötte. Azt a döntést hozta az EUB, hogy nem a szerződéses árat, hanem a referenciaár- módszertan szerinti ármeghatározást kell alkalmazni a helységi kiadási pontra kötött HOT szerződések esetében. Az EUB egyedül abban az esetben találta alkalmazhatónak a TAR NC 35. cikk (1) bekezdése szerinti mentességet, amikor a szerződésben rögzített ár kizárólag az indexálással változik. Az EUB a II. rendű felperes jogelődjének HOT szerződését – az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnően – vizsgálta. A II. rendű felperesre a TAR NC 35. § (1) bekezdése szerinti mentesség nem vonatkozik. Azzal a II. rendű felperesi hivatkozással összefüggésben, miszerint a HOT szerződése 3. pontja nem tartalmazott olyan kikötést, amely az indexáláson kívül a hatósági díjhoz rögzítette volna a szerződéses egyedi árat, utalt az ítélet [77] pontjára, ami szerint a GET 104. § (7) bekezdése alapján a hatósági rendszerhasználati díj figyelembevétele törvényi kötelezettség akkor is, ha azt a felek a szerződésükbe nem emelték volna be. A hatósági árat tehát a szerződés megszövegezésétől függetlenül alkalmazni kellett.

[36] A jogcímátvezetési szolgáltatási díj kapcsán kifejtette, hogy a II. rendű felperesi kereseti vitatás a díjmegállapítás, és nem a referenciaár-módszertan körébe tartozik. Az elsőfokú bíróság két kérdést talált a határozat szempontjából relevánsnak: lehet-e egyáltalán jogcímátvezetési szolgáltatási díjat, mint nem szállítási szolgáltatási díjat meghatározni, illetve jogsértő-e a jogcím-átvezetési szolgáltatási díjból származó bevétel szabályozói számlán való átvezetése. Tényszerűnek tartotta az ítélet [82] pontjának a jogcímátvezetési szolgáltatási díj alkalmazhatóságának, korábbi vitatása hiányával kapcsolatos következtetést. Véleménye szerint a TAR NC 4. cikk követelményének nem feltétele a tényleges költségek tükrözése, ez kizárólag abban az esetben elvárás, amennyiben a tényleges költségek egy hatékony és szerkezetileg összehasonlítható rendszerüzemeltető költségeinek felelnek meg. Egyéb esetben más módon szükséges a költségalapúság biztosítása, pl. összehasonlító benchmark-vizsgálat alkalmazásával, amit a jogcím-átvezetési szolgáltatási díj megállapításánál korábban alkalmazott alperes. Az ügynökség [67] pontja angol és magyar nyelvű ismertetésével az alperes kifejtette, hogy a teljes szöveg alapján nem lehet az elsőfokú bíróság azon megállapítása jogsértő, hogy a díj alkalmazhatóságának elvi lehetőségét az ügynökség nem vitatta. A TAR NC 17. cikk (3) bekezdése alapján lehetőség van arra, hogy a jogcímátvezetési szolgáltatási díjból származó többletbevételt a szabályozó számlán keresztül juttassák vissza a rendszerhasználók számára. A TAR NC 19. cikkében található szabályozó számlára vonatkozó szabályozás (4) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy mindegyik szállítási rendszerüzemeltetőhöz csak egyetlen számla tartozhat. A TAR NC alapján így nem lehetséges több szabályozói számla alkalmazása, és fel sem merült a keresztfinanszírozás kérdése. A TAR NC előírásainak betartása mellett tehát a nem szállítási szolgáltatások bevételeivel való elszámolás a szabályozó számlán keresztül kell, hogy megtörténjen, ez a szabályozói számla pedig nem lehet más, mint a szállítási rendszerüzemeltetőre vonatkozóan

alkalmazott egyetlen szabályozói számla, amire a szállítási díjak bevétele is felvezetésre került. Az ügynökség a magyar referenciaár módszertanról készített értékelésének (5), (67) és (70) bekezdéseiben egyértelműen kimondta, hogy a nem szállítási szolgáltatások bevételeivel való elszámolás is szükséges, és az a szabályozó számla alkalmazásán keresztül valósítandó meg.

[37] A II. rendű felperes a fellebbezési ellenkérelmében az alperesi érdekelt fellebbezésével érintett ítéleti rendelkezések helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy az alperesnek szabályozási szükséglete volt, hogy megállapítsa, mely RPM alkalmazandó a határozatszám3 számú határozat megsemmisítése, és a határozat meghozatala közötti átmeneti időszakban. Alperes ezt jogsértően állapította meg, de az elsőfokú bíróság a keresetlevélben foglaltak alapján volt kénytelen e kérdésben is állást foglalni. Az ítéltábla számos eljárásban kimondta, hogy a szabályozással lefedetlen időszak nem létezhet, azaz valamely RPM-nek a megsemmisített helyébe kell lépnie. Erről rendelkezik a GET 129/B. § (5) bekezdése, pont azért (is) jogsértő a határozat, mert e kiegészítő szabályban foglaltak ellenére 2021. október 1. napjára visszaható hatállyal szabályoz 2022. október 23-án. Mivel az ex tunc hatállyal jogerősen megsemmisített határozatszám3 számú határozatban foglalt referenciaár módszertan nem kerülhetett alkalmazásra, ezért a GET 129/B. § (5) bekezdése alapján az ítéletben helyesen megjelölt határozatszám2 számú határozatban foglalt RPM lehet. Abszurd az alperesi érdekelt azon értelmezése, mely szerint a jogerősen ex tunc hatállyal megsemmisített határozat lenne alkalmazandó a GET 129/B. § (5) bekezdésében foglalt szabályra tekintettel. Egy megalkotott szabályrendszer keletkezését megelőző időre nem hathat ki, ezért van kiegészítő szabály. A GET 104. § (5) bekezdése kifejezetten tilalmazza a visszamenőleges hatályú díjalkotást, tehát az RPM visszamenőleges alkalmazása tilalmazott. A kiegészítő szabály alkalmazása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a határozatot indokolási hiányosság miatt semmisítik meg, a jogerős megsemmisítő ítéletek pedig egyértelműen tartalmazzák, hogy egyéb jogsértéseket a bíróságok nem is vizsgáltak. Az ítélet [61]-[62] pontjainak mellőzésére irányuló fellebbezési kérelem alaptalan.

[38] A perköltség vonatkozásában is alaptalannak találta az alperesi érdekelt fellebbezését. Az elsőfokú ítélet kellően részletezte indokát annak, hogy miért nem fogadta el a perköltség részeként az EUB előzetes döntéshozatali eljárásra vonatkozóan felszámított 2.451.054 forint + áfa díjat. A törvényszék a 2024. május 13-án kelt végzéssel kezdeményezte az EUB eljárását, az EUB 2025. október 2-án hozta meg a C-369/24 számú ítéletét, az ítélet szerint az alperesi érdekelt képviselőjében személyl járt el az előzetes döntéshozatali eljárásban. A perben 2025. november 19-én került meghatalmazásra a ügyvédi iroda1. Az alperesi érdekelt által helyesnek és jogszerűnek beállított eljárás visszaélésre, rosszhiszemű eljárásra adna okot. Utalt arra, hogy a felek között korábban folyamatban volt C-277/22 számú EUB eljárásban az alperesi érdekeltet kamarai jogtanácsosok képviselték, így a szükséges kellő szakértelem hiányára alappal nem hivatkozhat. Azt pedig maga ismerte el, hogy a 2025-2029 szabályozási ciklusban a jogcímátvezetési szolgáltatási díj mivel sem a TAR NC, sem a GET. szabályainak nem felelt meg, egészében kivezetésre került.

[39] Az alperesi érdekelt az ellenkérelmében a II. rendű felperes fellebbezésének elutasítását kérte. Hivatkozása szerint az új eljárás teljes volt, az megfelelt a bírósági ítéletekben foglalt iránymutatásnak, a publikációs kötelezettség, konzultációs eljárás és az

Ügynökség értesítése már korábban megtörtént, azok megismétlésére a bíróság nem adott iránymutatást, és a II. rendű felperes sem adott elő saját jogsérelem állítást. Amikor a II. rendű felperes azt kifogásolja, hogy az alperes a módszertani változások kapcsán nem folytatott le konzultációt, nem a határozatot, hanem az alperes egyéb közigazgatási tevékenysége elmaradását támadja, amit külön perben tehet. A fellebbezés iratellenes, mert az alperes a TAR NC 35. cikkében foglalt mentesség elvetését már a határozat nyilvános verziójában is megindokolta (határozat 2. melléklet 8. oldal). Nincs szó visszamenőleges jogalkotásról, az alperes a megismételt eljárásban nem alkalmazta a GET 129/B.§ (5) bekezdése szerinti kiegészítő szabályt. A megsemmisítés és új eljárásra kötelezés nem új ügyet nyit meg, hanem az eredeti közigazgatási ügy folytatása. A kötöttség az ügy tárgyi, személyi és időbeli kereteire és az iránymutatásra vonatkozik. A határozat és az EUB is részletesen kifejtette, hogy a II. rendű felperes kapacitáslekötése nem mentesül az egységes referenciaármódszertan alól, az elsőfokú ítélet is megállapította, hogy a II. rendű felperes HOT-szerződése nem élvez kivételt a TAR NC 35. cikk (1) bekezdése alól, az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben a II. rendű felperesnek nincs értékelhető kifogása. A II. rendű felperes a jogcím átvezetési szolgáltatást nem támadhatta, de alaptalan is a fellebbezése. A Kp. garanciális szabályai szerint a II. rendű felperes a megismételt eljárásban hozott határozat bírósági felülvizsgálata során már nem hozhat fel olyan jogszabálysértést, amelyre a korábbi perben hivatkozhatott volna, de nem tette (BH2009.31.). A jogcímátvezetésre vonatkozó ítéleti megállapítások nem jogsértőek, a II. rendű felperes az elsőfokú bírósági eljárásban kifejtett érveit ismétli, elhallgatva, hogy milyen összehasonlító, hatékony költség szinten alapuló benchmarking módszerrel lett a legelső jogcímátvezetési díj megállapítva. A II. rendű felperes további perköltség mérséklési kérelme ellentétes a Kúria egyértelmű ítélkezési gyakorlatával (BH2025.115.). Az ügyvédi munkadíj akkor nem arányos a tényleges ügyvédi tevékenységgel, amennyiben a konkrét ügy adataival, eljárásjogi szempontú értékelésével alátámasztott. Az alperesi érdekelt jogi képviselője azonban minden tárgyaláson megjelent, minden bírói felhívásnak eleget tett és az ellenérdekű fél periratait megválaszolta. A felszámított munkaórák tekintetében a mérséklés szűken értelmezendő (Kúria, Pfv.20.887/2023/6.), legfeljebb akkor terjedhet ki, ha a piaci viszonyokkal és a józan ésszel nyilvánvalóan ellentétes, kirívóan eltúlzott mértékű. A BDT2024.4864. számú határozat ezt azzal egészíti ki, hogy az, hogy egy per jogi megítélése egyszerűnek vagy bonyolultnak tekinthető, nem adhat alapot a felszámított óradíjnál alacsonyabb mérték megítélésére. Ahhoz pedig kétség nem fér, hogy a jelen ügy nem tekinthető az ügyvédi munkadíj bírói csökkentésére teret nyitó egyszerű pernek. A II. rendű felperes által sérelmezett egyes tételek a szükségképpen felmerülő ügyvédi tevékenységek körébe tartoznak. A II. rendű felperes mérséklési kérelme szubjektív, adatokkal alá nem támasztott vélekedésen alapul.

[40] A II. rendű felperes az alperes fellebbezési ellenkérelmére, annak konkrét pontjaira reagálva bírói felhívás nélkül előkészítő iratot nyújtott be, abban korábbi érveit és értelmezését ismételte.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[41] A II. rendű felperes fellebbezése alaptalan, az alperesi érdekelt fellebbezése részben alapos, részben alaptalan.

[42] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a hivatalból vizsgálendő körön kívül a fellebbezések és a fellebbezési ellenkérelmek keretei között vizsgálta felül, ennek során az alábbi jogszabályi és garanciális korlátokat kellett figyelembe vennie.

[43] A fellebbező fél Kp. 99. § (1) bekezdéséből és a 100. § (2) bekezdés b) pontjából fakadó kötelezettsége, hogy megjelölje azt a jogszabályhelyet, amelyet a fellebbezéssel támadott ítélet sért. A Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjából következően a jogszabálysértést úgy kell megjelölni, – kétséget nem hagyó módon, – hogy ahhoz társuljon pontos jogszabályhely, ugyanis a jogszabálysértésnek pontos jogszabályhely útján történő megjelölése jelöli ki a fellebbezés kereteit, vagyis azokat a korlátokat, melyek között a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozat jogszerűségét vizsgálni köteles. A másodfokú eljárás keretét a fellebbezésben megsértettként megjelölt jogszabályi rendelkezések és az azokhoz fűzött részletes, adekvát indokolás együttesen adják. A felperes(ek)nek ezen kívül pontosan és határozottan meg kell jelölnie, le kell írnia a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelmet, mert a keresetindítási határidőn belül megjelölt jogsérelem határozza meg a közigazgatási tevékenység jogszerűsége vizsgálatának tartalmát és irányát. A felek rendelkezési joga érvényesül a közigazgatási perben is. A Kp. 2. § (4) bekezdésében foglalt alapvető rendelkezés értelmében - főszabály szerint - a bíróság a közigazgatási jogvitát a kereseti kérelem, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok keretei között bírálja el. Ez azért is lényeges előírás, mert a közigazgatási perben a közigazgatási tevékenység jogszerűsége az eljárás tárgya, amelynek vizsgálatát a kereseti kérelem határolja be. A kereseti kérelemhez kötöttség elve a fellebbezési eljárásban is érvényesül és a közigazgatási jogvitában közelebbről azt jelenti, hogy a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja [Kp. 85. § (1) bekezdés]. Ennek a jogszerűségi vizsgálatnak az alapja pedig az a jogsérelem, amelyet a felperes(ek) keresetlevele megjelöl. A közigazgatási perben tehát a kereseti kérelem megfogalmazásával szemben követelmény, hogy az ne általában vonatkozzon valamely közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálatára, hanem a felperes pontosan jelölje meg, hogy milyen meghatározott irányú vizsgálatot kér. Az ilyen módon konkretizált jogsérelem határozza meg a bíróság számára azokat a korlátokat, amelyek között a közigazgatási tevékenység jogszerűségét vizsgálhatja. A felperesnek a keresetlevélben pontosan és határozottan le kell írnia a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelmet vagy jogsérelmeit, azt, hogy miért gondolja valamely joga, illetve a jog által védett érdeke alapján számára sérelmesnek az adott tevékenységet. A jogsérelem szubjektív elem, a jogellenesnek állított közigazgatási tevékenység vagy annak hiánya (mulasztás) által előidézett egyéni jog vagy jogos érdeksérelem, amit a közigazgatási perben elegendő körülírni, de aminek hiánya a jogszabálysértés vizsgálata körében perakadályt jelent.

[44] A másodfokú felülbírálat lényeges korlátját képezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban járt el. Töretlen a bírói gyakorlat, hogy a megismételt eljárás nem teremt új ügyet, az annak eredményeként hozott határozat felülvizsgálata során az vizsgálható, hogy a megsemmisített döntés helyébe lépő döntés az új eljárást elrendelő iránymutatásnak megfelelően került-e meghozatalra, megtartotta-e az elsőfokú bíróság a felsőbb bírósági iránymutatást. A megismételt peres eljárás során nem lehet teljeskörűen

újrakezdeni a bírósági felülvizsgálatot, annak kereteit egyrészt kijelöli a megismételt eljárást előíró döntésben foglalt jogértelmezés, a felsőbbírósági döntés indokolása és iránymutatása egyaránt.

[45] Az alapeljárásban (korábbi közigazgatási per) , a határozatszám3 számú határozat megtámadása során a Kúria a Kf.IV.39.177/2022/14. számú ítéletében foglalt jogértelmezése hangsúlyozta, hogy amennyiben a támadott határozat indokolásából világosan és félreérthetetlenül nem tűnik ki, hogy az egyértelműen hivatkozott mentességi szabályt az alperes milyen oknál fogva nem tartotta alkalmazhatónak, a felpereseknek érdemben nem nyílik meg a lehetősége arra, hogy ezen okot a jogorvoslati eljárásban vitassák, a határozatban megjelölt ok/okok megalapozatlanságát bizonyíthassák. A bírósági felülvizsgálat tárgyát képező közigazgatási döntés valós indokait az ügyfélnek/felperesnek a közigazgatási eljárásban kell megismerni, a hiányzó indokolás az ügy érdemére kiható eljárási hiba. Az indokolási kötelezettséget a hatósági eljárások tekintetében az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének második mondata nevesítve írja elő, a bírósági eljárások tekintetében pedig az a XXVIII. cikk 1. mondatában biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jog része {1. 3040/2021. (II. 19.) AB határozat, Indokolás [43]}. Az elsőfokú bíróság a fentiek miatt alappal jutott arra a következtetésre, hogy a mentességi szabály alkalmazhatóságára vonatkozó indokolás hiánya nem tette lehetővé az anyagi jogi jogsértések vizsgálatát, másképpen megfogalmazva az alperesi határozat érdemben nem volt felülbírálható. A Kúria megállapította, hogy az alperes érvelésével ellentétben a megismételt eljárásra adott iránymutatás egyértelmű. Az alperes fellebbezéséből is kitűnik, hogy világos volt a számára, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettség megsértését róta a terhére, méghozzá azon oknál fogva, hogy érdemben nem indokolta a mentességi szabály alkalmazhatóságának kizártságát. Meghagyta, hogy a megismételt eljárásban - amennyiben az alperes az álláspontját fenntartja - az erre vonatkozó indokolásnak a 2021/2025-re szóló referenciaár módszertan meghatározásáról rendelkező határozatból ki kell tűnnie.

[46] Az iránymutatásnak tehát arra kellett vonatkoznia, hogy a megismételt eljárásban miként lehet orvosolni a határozat megsemmisítésére okot adó lényeges eljárási hibát. Lényeges eljárási szabályszegés esetén azonban az csak a határozat megsemmisítésére okot adó eljárási hibák kiküszöbölésére terjedt ki, nem vonatkozott a kötőerő az olyan anyagi jogi jogsértések tekintetében, amelyeket a közigazgatási bíróság érdemben nem bírált el (BH 2023.12.313 II.).

[47] A jogerős iránymutatás biztosítja ugyanakkor, hogy a közigazgatási szerv a jogvitát az alapeljárásban meghatározott keretek között tartsa és ne teremtsen új jogi helyzetet, eltérő jogalapon álló döntést ne hozzon. A megismételt eljárás garanciális szerepét hangsúlyozva tett iránymutató megállapítást a Kúria a Kfv.II.37.814/2020/12. számú ítéletében (BHGY- K-KJ-2021-322.) amikor kimondta, hogy a hatékony jogorvoslatihoz való jog nem kizárólag annak lehetőségét jelenti, hogy jogorvoslati fórum vehető igénybe. Ez ugyanis rendkívül formalista értelmezés, amely megfosztja az ügyfeleket a jogorvoslati jog lényegétől, vagyis attól, hogy egy bíróság által elrendelt megismételt eljárásban az legyen vizsgálható, hogy a hatóság orvosolta-e bíróság által korábban feltárt hibákat. Egy ilyen alperesi eljárás, de még annak csak a lehetősége is elrettenti a feleket a jogorvoslattól. Az ügyben a megismételt eljárásra éppen az alperes hibájából került sor, így a megismételt

eljárást saját javára és a felperes(ek) sérelmére az alperes nem használhatja fel. Az ügyfél joggal várhatja el, hogy a megismételt eljárás során olyan helyzetbe kerülhessen, mintha a hatóság eleve jogszabályszerűen járt volna el. Alapvető garanciális jelentősége van azonban annak, hogy a megismételt eljárás során a közigazgatási szerv a bírói felülvizsgálat tárgyán belül marad és nem vizsgál olyan, az iránymutatás tárgykörébe nem tartozó elemeket, melyek az eredetitől különböző tényállás megállapításához vezetnek új mérlegelési szempont bevezetésével. A jogerős ítélet iránymutatása biztosítja, hogy a közigazgatási szerv a jogvitát az alapeljárásban meghatározott keretek között tartja és nem teremt új jogi helyzetet.

[48] A II. rendű felperes az alapeljárásban (korábbi perben) benyújtott keresetlevelében a határozatszám3 számú határozatot a HOT kapacitáslekötési szerződése alapján a TAR NC 35. (1) bekezdése és 6. cikk (3) bekezdése folytán tartotta jogsértőnek. Hasonlóan a mentességi szabály kizárását kifogásolta a korábbi perben részt vett I. rendű felperes is, és ezzel összefüggésben hivatkozott a TAR NC 6. cikk (4) bekezdésének, a GET 85.§-ának, a Földgáz Irányelv rendelkezéseinek és az Ákr. 81.§ (1) bekezdésének megsértésére. A jogsérelem a HOT szerződésekben foglalt speciális árazású kapacitásdíj megszűnésével felmerülő jelentős többletköltségekben került megjelölésre. Nem volt a vitatás tárgya a nyilvános konzultációs eljárás, különösen nem a publikációs kötelezettség megismétlése és az Ügynökség értesítése, illetve a konzultációk végétől számított 5 hónapon belüli határozathozatal (TAR NC 26. cikk (1) bekezdése, 27. cikk (1) és (4) bekezdése, 30. cikk) sem. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság az ítéletében, hogy ilyen, a publikációs és a konzultációs szakasz megismétlésére vonatkozó kötelezettség a Kúria másodfokú ítéletéből nem következett, az iránymutatás erre semmilyen módon nem utalt. Utóbb már nem tehetők vitássá azok a döntések, amelyek tekintetében nem kell az eljárást újra lefolytatni. Az II. rendű felperes bár hivatkozott arra az új határozat megtámadása iránti keresetlevélben, hogy a határozatszám3 számú alperesi határozat meghozatalát megelőző eljárás, így a publikációk és a konzultációs szakasz óta két év eltelt, de azon túl, hogy a 2020/21-es konzultációt a 2022-es eljárásra alkalmazni jogsértőnek találta, ezzel kapcsolatban konkrét szubjektív jogsérelemet nem jelölt meg, nem állított, nem mutatott be. Így, még ha az idő múlása önmagában az alapeljáráshoz képest olyan új tény, új körülményt eredményezett volna, amelyre az iránymutatás nem vonatkozna, a konkrét jogsérelem megjelölése hiányában e kérdések nem váltak vizsgálhatóvá a megismételt eljárásban meghozott határozatot támadó perben, az elsőfokú bíróság ezért helyesen foglalt állást abban, hogy a konzultációs eljárás, a publikációs kötelezettség és az Ügynökség értesítése megismétlésének mellőzése miatt a határozat semmisnek nem tekinthető. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a II. rendű felperes a fellebbezésében az időmúlására és a közben bekövetkezett változásokra akként hivatkozott, hogy azok okafogyottá teszik a 2020/21-es konzultáció megállapításait (pl. földgázszállítás iránya, kihasználtsága, költségigény), de a személyes, konkrét jogsérelemét nem mutatta be, ilyenre nem is hivatkozott.

[49] Nem értett egyet ugyanakkor az ítéltábla az elsőfokú bíróság érvelésével abban, hogy a TAR NC 27. cikk (4) bekezdése által előírt, a konzultációk végétől számított 5 hónapon belüli határozathozatalra, mint jogszabálysértésre hivatkozás a keresetindítási határidőn túli tilalmazott keresetváltoztatásnak minősülne. A keresetkiterjesztés és a keresetváltoztatás fogalmai nem azonosak. A keresetkiterjesztés tilalmába ütközik, ha a felperes a perindítási határidő letelte után új megtámadási irányt kíván szabni a közigazgatási perben. A felperes a keresetét legkésőbb az első tárgyaláson változtathatja meg. A keresetet a

közigazgatási cselekmény keresettel nem támadott, a cselekmény egyéb rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető rendelkezésére csak a keresetindításra nyitvaálló határidőn belül lehet kiterjeszteni (Kp. 43.§ (1) bekezdése). A felperes a perindítási határidő letelte után, de a per első tárgyalásának befejezése előtt csak a már előadott kereseti indokai körében változtathat, azokat kibonthatja, részletezheti, pontosíthatja, ha megállapítható, hogy az a kereseti érvelésből okszerűen következik; Ugyanakkor a kereseti indokoktól alapvetően eltérő, új szempontok bevezetése a per teljesen új irányát eredményezné, ezért az nem megengedett. Nem vitatható, hogy a II. rendű felperes a konzultációs folyamatra vonatkozó megsértett jogszabályhelyet (TAR NC 26. cikk (1) bekezdése) megjelölte, a 27. cikk (4) bekezdése pedig, mely a konzultációk végétől számított 5 hónapon belüli határozathozatalt írja elő, a konzultációktól nem elkülöníthető rendelkezés, a II. rendű felperesnek ezért jogszerű lehetősége volt az első tárgyaláson e körben a keresetét módosítani, az nem minősült tiltott keresetváltoztatásnak. Az előző pontban foglalt ítéltáblai megállapítások fényében azonban mindez csupán hipotetikus megállapítás, mert önmagában nem teszi jogszerűtlenné az érdemi vizsgálat hiányát.

[50] Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bírósággal a többi rendszerhasználó vélelmezett érdeksérelmének vizsgálata kapcsán a II. rendű felperes keresetőségi joga hiányával is. A II. rendű felperesnek nincs keresetőségi joga arra, hogy azt sérelmezze, hogy a konkrét indokolás ténylegesen elmaradt a más rendszerhasználók (érintettek köre) számára megismerhető, részben kitakart nyilvános határozatváltozathoz. A keresetőségi jog azt az érdekeltséget fejezi ki, ami a fél és a per tárgya közötti közvetlen érintettséget feltételez, vagyis egy, az anyagi jog által fennálló közvetlen jogi kapcsolatot a hatósági döntés és a II. rendű felperes jogi helyzete között, amit a II. rendű felperesnek kell bizonyítani. A keresetőségi jog tartalmát az uniós jog által is szabályozott területeken az ügyre vonatkozó uniós jog konkrét szabályainak tükrében lehet és kell értelmezni. A keresetőségi jog hiánya csak akkor állapítható meg, ha a jogszabálysértés nincs közvetlen összefüggésben a II. rendű felperes jogilag védett érdekével, mert ebben az esetben, mint a jelen esetben is az esetleg megvalósult jogszabálysértés a II. rendű felperes számára jogsérelmet nem okozhatott.

[51] Az elsőfokú bíróság pedig az indokolási kötelezettségének eleget tett. Az érdemi határozat indokolásának annyira kell részletesnek lennie, hogy a rendelkező részben szereplő döntés a megállapított tényálláson és a jogi indokoláson keresztül ténybelileg és jogilag egyaránt alátámasztott, logikailag követhető legyen. Nem követ el eljárási szabálysértést a bíróság, ha nem tér ki azokra, a fél által felvetett okfejtésekre, amelyek nem tartoznak a jogvita lényegéhez. Ennek megfelelően csak azokra az érvekre kell reflektálnia, amelyek a felperes keresetének és az alperes védekezésének ténybeli és jogi megalapozására felhozott tényállításokat és kérelmeket érintik. A 3303/2020. (VII. 24.) AB határozat indokolásának [75] bekezdésében foglaltak szerint "a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása (3107/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]). A tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást fogalmazza meg, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon (7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás

[34]). A döntés indokolásának tehát az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre (3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31]).

[52] A II. rendű felperes állítása szerint a jogviszonyok visszamenőleges hatályú rendezésének tilalmába ütközik, hogy a perbeli határozat rendelkező részének IV. pontja szerint a határozatszám2 számú alperesi határozat másfél évre visszamenőleges hatállyal, 2021. március 31-én veszti hatályát. Figyelmen kívül hagyta azonban, hogy a korábbi perben a bíróságok a határozatszám3 számú határozatot a közlésre visszamenőleges hatállyal megsemmisítették, és az alperest új eljárásra kötelezték ugyanarra a 2021. október1-2025. szeptember 30. közötti árszabályozási ciklusra kellett a jogsértő határozat helyébe lépő új határozatát meghozni. A határozatszám2 Számú határozat hatályvesztéséről való rendelkezés ezért nem visszamenőleges hatályú tarifaalkotásnak, hanem a korábbi szabályozási időszak lezárásának minősült. Egyetértett az alperesi érdekelt érvelésével az ítéltábla, mely szerint az elsőfokú bíróságnak a GET 129/B.§ (5) bekezdése szerinti kiegészítő szabály alkalmazásáról nem kellett állást foglalnia. A GET 129/B.§ (5) bekezdése a visszamenőleges hatályú szabályozás tilalmának vizsgálata körében csak annyiban releváns, hogy speciális rendelkezést ír elő arra vonatkozóan, hogy milyen módon kell eljárni arra az esetre, ha a referenciaár-módszertanról rendelkező határozatot a bíróság közigazgatási perben megsemmisítette. Azaz maga a jogszabály rendelkezik úgy, hogy a referenciaár-módszertan megsemmisítése esetén is visszamenőlegesen – az ott meghatározottak szerint – melyik referenciaár-módszertant kell alkalmazni. A kötelező jogszabályi előírást semmiképp sem lehet visszamenőleges jogalkotásként értelmezni. Az elsőfokú bíróságnak nem kellett az átmeneti szabály szerint alkalmazandó referenciaár- módszertanban állást foglalni, hiszen az alperes az új eljárásban a véglegessé vált új módszertan határozatát már meghozta, a kiegészítő szabály pedig kizárólag az addigi” jogfolytonosságot” szolgálta. Helytállóan hivatkozott az alperesi érdekelt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása 61-62. pontja helytelen, téves jogértelmezési álláspontot foglalt el, így e pontokat az ítéltábla az indokolásból mellőzte.

[53] A jogcímátvezetési díj, mint a nem szállítási szolgáltatásra vonatkozó határozati rendelkezések jogszerűségét a felperesek az alapeljárásban nem kifogásolták. Az elsőfokú bíróság a perbeli vizsgálatnál azt vette figyelembe, hogy a határozat szabályozta a jogcímátvezetés módszertanát, így a módszertan jogszerűségét a perben vitathatónak találta, függetlenül attól, hogy a II. rendű felperes a megelőző perben azt nem vitatta. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság is leszögezte, hogy a nem szállítási szolgáltatások létét és az azok utáni díjak létjogosultságát a TAR NC elismeri, és már korábban is részét képezte a módszertannak a jogcímátvezetési szolgáltatás különdíjának elvi lehetősége és annak meghatározása, és kiemelte az ACER 2021. március 12-i Jelentésének 67. és 5. pontját. Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű felperesnek lehetősége lett volna az alapeljárásban (korábbi perben) a 2021. április 12. napján kelt keresetlevélben a jogcímátvezetési szolgáltatás különdíjának módszertanát támadni, amit elmulasztott. A megismételt közigazgatási eljárásban hozott határozattal szembeni megtámadási perben ezt a kérdést már nem nyithatta újra, utóbb már nem tehetette vitássá a megtámadni elmulasztott határozati részeket, mintegy új irányt nyitva a megismételt eljárásnak, mert erre a kötőerő vonatkozott, amit az elsőfokú bíróság jogsértően hagyott figyelmen kívül, akkor járt volna el helyesen, ha ezen kérdést a kötőerő miatti kizárás folytán nem vizsgálja.

[54] A TAR NC. 35. cikk (1) bekezdése szerinti mentesség kérdését az EUB eldöntötte. A II. rendű felperes alaptalanul állította, hogy a HOT- szerződését – amely valóban eltért az I. rendű felperes szerződéstől – az EUB nem vizsgálta volna. A hatósági árat a szerződése megszövegezésétől függetlenül alkalmazni kellett. Az EUB a jelen perben hozott C-369/24 számú ítéletében kimondta, hogy a TAR NC 35. cikk (1) bekezdését a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az abban biztosított kivétel a gázszállításra vonatkozó hosszútávú kapacitáslekötési szerződések közül kizárólag azokra vonatkozik, amelyeket 2017. április 6.-a előtt kötöttek meg, és amelyek a kapacitás és/vagy a szállított gáz mennyisége alapján meghatározott szállítási díjak tekintetében nem írnak elő semmilyen egyéb változást, mint amely a többek között a fogyasztói árindexe alapított indexáláson alapul. E kivétel nem vonatkozik azokra a szerződésekre, amelyek értelmében a díj mértékének változása egyéb tényezőkből ered, ideértve azt az esetet is, amikor e tényezőkről a szerződő felek állapodnak meg, vagy hatósági díjszabás kerül alkalmazásra.

[55] Az EUB ítélet nemcsak a TAR NC 35. cikke kontextusát, hanem a rendelet szövegének különböző nyelvi változatait, így a magyar nyelvi változatot is figyelembe vette („indexálás mértékét meghaladó változását”), tekintettel volt a szabályozás általános rendszerére és céljára, a rendelet 35. cikk (2) bekezdésére, a rendelet 35. cikk (1) bekezdésében szereplő „indexálás” fogalom jelentésére és tartalmára, a rendelet (19) és (3) preambulumbekkezdésére, és arra is, hogy a szerződő felek a hatósági díjat az eredetileg megállapított és indexált díj helyett, amennyiben utóbbi alacsonyabb az előbbinél, ténylegesen többször is alkalmazták, majd az adott időszak vonatkozásában ez a díj képezte a szerződéses indexálás alapját. A szerződéses szállítási díj mértéke az idő előrehaladtával olyan tényezők függvényében változott, amelyek eltértek a szerződésben megállapított indexálástól. Az elsőfokú bíróság e körben azt emelte ki, hogy a II. rendű felperes a keresetlevelében maga is elismerte, hogy „A HOT - szerződése 3. pontja szerinti szerződési kikötés, nem jelent mást, mint a GET ben amúgy is szereplő törvényi előírás, a hatósági ármaximum megismétlését.” Az ítéltábla is hangsúlyozza, hogy a II. rendű felperes elismerte a hatósági ármaximum kötelező alkalmazásának tényét, de azt akként értelmezte, hogy az nem a szerződéses árkikötést módosította, hanem a szerződéses ár alkalmazását arra az időszakra felfüggesztette, amíg a hatósági ár alacsonyabb volt, mint a szerződéses ár. (keresetlélvél 72. pont). Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a GET 104.§ (7) bekezdése alapján a hatósági rendszerhasználati díj figyelembevétele törvényi kötelezettség, az akkor is kötelezően alkalmazandó lenne, ha azt a szerződés nem tartalmazza, mivel a hatósági árat a szerződés megszövegezésétől függetlenül alkalmazni kellett. Az EUB ítélet ezen esetben egyértelműen kizárta a mentesség alkalmazását.

[56] Az alperesi érdekelt a fellebbezésében alaptalanul kifogásolta a perköltségének „mérséklését”. Az elsőfokú bíróság az EUB előzetes döntéshozatali eljárására vonatkozóan felszámított 2.451.045 forint + áfa díjat alappal nem fogadta el perköltségként a ügyvédi iroda által végzett, az előzetes döntéshozatali eljárásra vonatkozó jogi tanácsadás számlával igazolt díjaként, mert a perben az ügyvédi iroda csak 2025. november 19-én került meghatalmazásra, miután az EUB 2025 október 2-án már meghozta az ítéletét. E körben nem a perköltség definíciónak, vagy annak leszűkített értelmezésének, illetve a sikertelen,

indokolatlan, késedelmes vagy szükségtelen perbeli cselekmények meghatározásának, hanem a perköltség nem megfelelő, azaz jogalap nélküli felszámításának volt jelentősége. A Pp. 81.§ (2) bekezdése a felszámítás tartalmi követelményeit rögzíti; a felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit, azt, hogy a perbe vitt mely jog érvényesítésével összefüggésben merült fel, és mindezeket a felszámítással egyidejűleg – szükség szerint – okirattal is igazolni kell. A bíróság által az eljárást befejező határozatban meghatározható költség az annak összegét szabályozó jogszabályi rendelkezésre utalással is felszámítható. A Pp. 82.§-a egyértelművé teszi, hogy a bíróság csak a felszámított perköltség viseléséről rendelkezik hivatalból. Az alperesi érdekelt a ügyvédi iroda által végzett, az előzetes döntéshozatali eljárásra vonatkozó jogi tanácsadás számlával igazolt díját úgy számította fel, hogy nem volt az alperesi érdekelt képviselője. Márpedig az IM rendelet 1.§ (1) bekezdése szerinti tárgyi hatálya a polgári és közigazgatási bírósági eljárásban a felet, a beavatkozót és az érdekeltet (a továbbiakban együtt: fél) *képviselő* – ügyvédi tevékenységet gyakorló – egyéni ügyvéd, európai közösségi jogász, ügyvédi iroda (a továbbiakban együtt: ügyvéd) és kamarai jogtanácsos munkadíjának és készkiadásának felszámítására és megállapítására terjedt ki. A felszámítás ellenőrzése során az elsőfokú bíróság helyesen észlelte a meghatalmazás hiányát, amire tekintettel a hibásan felszámított díjjelem viseléséről jogszerűen nem rendelkezett.

[57] A II. rendű felperes fellebbezése az elsőfokú bíróság által az alperesi érdekeltnek megítélt perköltség további mérséklésére alaptalan volt. A szerződésben megállapodott munkadíj bíróság általi mérséklése a szerződés tartalmának szabad meghatározása alapelvével szemben kivételes és ebből adódóan szűken értelmezendő. Az óradíj mértékére legfeljebb akkor terjedhet ki, ha az a piaci viszonyokkal és a józan ésszel (Alaptörvény 28. cikk) nyilvánvalóan ellentétes, kirívóan eltúlzott mértékű. Az ítéltábla kiemeli, hogy a perhez kapcsolódó képviseleti tevékenység vizsgálata elsődlegesen tényeken, továbbá az egyedi jogvitában felmerült egyéb körülményeken alapulhat és a kifejtett ügyvédi tevékenység eljárásjogi szempontú konkrét értékelését jelenti. A vizsgálat objektív szempontja, hogy az ügyvéd tényleges perbeli tevékenysége a megbízási szerződésben általa vállalt kötelezettségnek megfelelt-e: a tárgyalásokon részt vett, a pervitelhez szükséges periratokat elkészítette, határidőket betartotta, azaz ügyfele jogi képviseletét az eljárási jognak megfelelően ellátta. Ezt a tárgyalási jegyzőkönyvek, a beadványok, azaz a konkrét periratok bizonyítják. Amennyiben az ügyvéd ezt a feladatát maradéktalanul ellátta (a tárgyalásokon részt vett, periratait határidőben benyújtotta, az ellenérdekű fél perirataira reagált) az objektív kritériumoknak megfelelt. A perbeli esetben ezen objektív kritériumok maradéktalanul teljesültek. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a bíróságnak a perköltség mérséklése körében végzett aránytalansági vizsgálata az ügyvéd munkájának tartalmi megítélésére nem terjedhet ki. A felszámított és megítélt munkaórák mérséklését az ügyvédi tevékenység munka- és időigényessége, színvonala, a beadványok és a lefolytatott bizonyítás terjedelme, az ügy bonyolultsága nem tette indokolttá.

[58] A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét – az indokolás részbeni megváltoztatása mellett – a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[59] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a II. rendű felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének és az alperesi érdekelt fele részben megállapított pernyertessége alapján járó másodfokú perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára, 3. § (2) bekezdésére, 4. § (1) bekezdésére figyelemmel állapította meg.

[60] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (48.000 forint) összegű fellebbezési illetéket a II. rendű felperes és az alperesi érdekelt fejenként fele-fele részben (24.000-24.000 forint) a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó, a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételi számla javára. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a kötelezett megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[61] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. május 7.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.

bíró

dr. Tóth László

bíró